

BESTE HANSVRIENDJES, GRATIS PREMIE VAN FRs 100 —

Ieder exemplaar onzer Kinderboekjes is nu genummerd. Bewaar deze boekjes zorgvuldig en verzamel ze zoo veel mogelijk. Met een weinig geluk kunt U inderdaad veel geld verdienen.

Elke maand worden er door trekking VIJF nummers aangeduid dewelke elk een som van FRs 100,— in gela bekomen. Het volledig boekje met het winnend nummer moet ons ingezonden worden, om de prijs van Frs 100,— in ontvangst te kunnen nemen. Werp uw boekjes dus niet weg maar bewaar ze minstens een maand, het is mogelijk dat U juist het winnend nummer in uw bezit hebt.

Hier het nummer :

Nº 260924

**DUS GOED BEWAREN — TREKKING EINDE DER
MAAND.**

Ziehier de winnende nummers der maand Februari 1948.

nr 234721	wint Frs 100,—
nr 237500	id. id.
nr 239673	id. id.
nr 246311	id. id.
nr 252245	id. id.

WIE HEEFT DEZE NUMMERS ?

Stuur ons per post het gansche boekje in
VOOR 15 MAART 1948.

en U ontvangt met de som van Frs 100,— tegelijk een nieuw boekje, dit om uwe verzameling niet te schenden.

**VERGEET NIET NAAM EN ADRES OP HET BOEKJE T
MELDEN !**

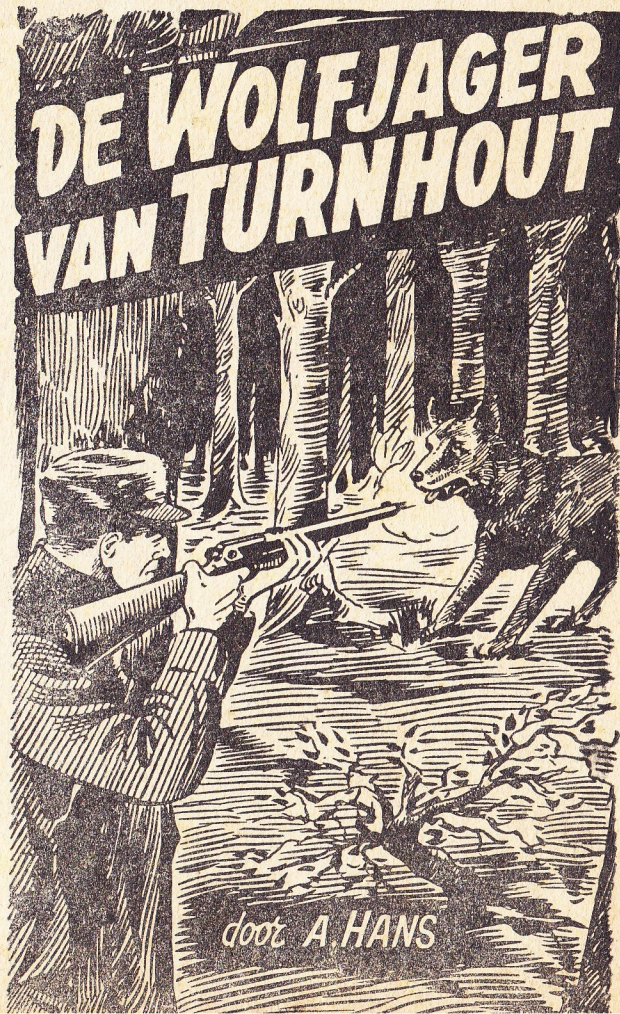
Drukkerij R. Bracke-Cooreman, Wetteren

**WEKELIJKSCHE
UITGAVE**

**A. HANS-
VAN DER MEULEN
EN KINDEREN
R.V.B.A.
KONTICH**

**PRIS: 3 fr.
Nº 1035**

DE WOLFJAGER VAN TURNHOUT.

Het was een koude Novemberdag van het jaar 1598. Klaas, 'n knaap van zestien jaar, spoedde zich om het Groote Hout, 't uitgestrekt bosch bij Turnhout, te verlaten. Het was al deemsoring tusschen de boomen. Straks zouden misschien de wolven huilen, want in dien tijd huisden die roofdieren nog in de Kempen.

Klaas droeg zelf een muts en een soort mantel in wolvenvel, gekregen van zijn oom Berend, die een wolfjager was.

't Winterde al fel en de wolven zouden honger lijden. Dan werden ze stout. Verleden week hadden ze nog een schaap weggehaald uit de kudde van Krelis.

Maar Klaas had nog een reden om spoedig thuis te zijn. Hij bracht een verrassing mee voor vader, die ziek was geweest en nu herstelde.

Gelukkig, ginds was het al wat lichter en lag de zoom van het woud. Dan een stuk van de heide over en hij zou thuis zijn bij 't warme turfvuur.

Aan den rand van 't bosch ontmoette Klaas twee ruiters, een edelman en zijn knecht. Klaas nam zijn muts af, maar bij die beweging viel een haas van onder zijn mantel op den grond.

De edelman, een nog jonge man, sprong vlug van zijn paard en snakte het wild op.

— Ha, ha, een strooper, zei hij. Nu betrappen we u. Waar hebt ge dien haas gevangen, knaap?

— Bij Doornhuize zat hij in een strik, heer, antwoordde Klaas.

— Zoo, bij Doornhuize, bij mijn kasteel?

— 't Is geen kasteel, heer...

— Mij nog bespotten ook, brutale schavuit! schreeuwde de edelman.

Hij hief de hand op als om Klaas een slag te geven. Maar de jongen balde de vuist en antwoordde driftig:

— Ik laat me niet slaan!

— Hebt ge ooit zulk galgenaas gezien, Peter, vroeg de edelman aan zijn knecht.

— O, mijnheer van Berkrode, hij is de zoon van Jacob, die ginds op de heide woont. De appel valt niet ver van den boom. Die Jacob heeft ook nooit gedeugd.

— Dat liegt ge, Peter! Gij kunt vader niet verdragen, omdat hij het uitgebracht heeft, dat niet de weduwe Bellens, maar zij hout uit het bosch gestolen hadt.

— Gij zult nog bars en van 't liegen, snauwde Peter, de knecht.

— Dus zij hebt dien haas gestroopt bij het kasteel Doorn-

huize, op mijn goed! zei de heer van Berkrode. Gij zet daar strikken.

— Dat is niet waar. De strik lag er en ik zag dien haas. Ik heb hem meegenomen voor vader, die ziek is en versterkend voedsel noodig heeft, zooals de meester uit Turnhout heeft gezegd.

— Zoo 'n jonge strooper en zoo liegen en brutaal zijn!

— Zijn vader is natuurlijk gewoon hazen en ander wild te eten, sprak Peter. En hij heeft zijn zoon het kunstje van strikken al vroeg geleerd.

— Knaap, ik neem dien haas mee en voor het Consistorie van den Horen zult ge dan uw leugens nog eens kunnen herhalen, zei de heer van Berkrode. Vertel dat maar aan uw vader.

— Gij zult zelf den haas opsmullen! smaadde Klaas. Voor de rijken alles en de armen kunnen van honger sterven.

— 't Wordt tijd dat ze u eens temmen, kereltje. En dat kunnen ze op de galeien heel goed! Kom Peter, we rijden voort.

De heer van Berkrode wierp zijn knecht den haas toe en de ruiters draafden heen.

— Valschaards! siste Klaas, maar hij voelde zich geheel machteloos.

Zijn woede ging in droefheid en dan in ongerustheid over. Hij had zich te geweldig aangesteld. Vader en moeder zeiden het dikwijls, dat hij een te groote vrij-zeg was, veel te haastig met zijn mond. En hij had den heer van Berkrode beleedigd.

Klaas kende hem wel; hij was maar een arme maar zeer trotseche edelman. Hij woonde op Doornhuize, een klein landgoed, doch werd toornig als de menschen het geen kasteel noemden. En Klaas had, nijdig om het afnemen van den haas, gezegd, dat Doornhuize geen kasteel was. Toen was de edelman nog driftiger geworden en hij zou de beleedigingen niet vergeven.

De omgeving van Turnhout behoorde tot de vorselijke jacht. Vroeger jaagden er de hertogen van Brabant. Later had Maria, zuster van keizer Karel, te Turnhout op het kasteel verbleven en er waren schitterende jachtpartijen geweest. Zij zelve was al lang dood, maar de vorstelijke jacht bleef. En om s'roeprij te betugelen, was er een bijzondere rechtbank, het Consistorie van den Horen, die streng straffen kon en al menigeen voor het vangen van wild naar de galeien had gezonden.

Mijnheer van Berkrode had over die rechtbank gesproken, en daarom was Klaas nu angstig.

Hij had er zoo op gehoopt vader met een lekkeren haas te verrassen. Hij wist wel, dat hij zoo 'n beestje niet mocht meedragen. Maar hij noemde het een onrecht, dat het wild alleen bestond voor de groote heeren. Het vrat wel aan vaders vruchten. En waarom moest vader dan de schade dragen, doch mocht hij nooit zoo 'n dier vangen?

— O, God zij gedankt, daar is hij, sprak moeder, toen de jon-

gen de schamele boerenwoning binnen trad.

Jacob, de vader, die bij den haard zat, knikte zijn zoon blij toe. En zusje Truida zei verheugd:

— Moeder, de wolven hebben onzen Klaas toch niet opgegeten.

— Oom Berend heeft me nog al lang gehouden; ik moest een wolf helpen villen, dien hij vannacht geschoten had, vertelde Klaas.

— Was het een groote? vroeg Truida.

— Ja... Hij kwam dicht bij ooms huis. Oom schoot hem door 't dakvenster. Hij was dadelijk dood. Maar oom moest er toen nog twee verjagen, die hun dooden kameraad wilden verslinden.

— Ja, de beesten lijdten honger, sprak vader. Hoe harder de winter, hoe meer ze durven.

Toen vertelde Klaas alles van den haas en de ontmoeting met den heer van Berkrode.

Vader en moeder luisterden verschrikt toe.

— Dat is een ernstige zaak, zei Jacob. Jongen, gij hebt zeker weer te los gesproken?

— Ik werd nijdig omdat hij mij dien haas niet gunde. En toen zei die valsche Peter nog dat gij niet deugdet.

— Peter is oneerlijk, dat weten we al lang! Maar wee, als de heer van Berkrode u voor het Consistorie van den Horen brengt!

— Een jongen van zestien jaar, zei moeder.

— Maar de heeren van 't Consistorie zullen niet naar hem luisteren, hoopte moeder.

— Van Berkrode is wel geen machtig edelman, maar hij is ook officier bij de Spaansche troepen, die nu meester zijn te Turnhout. En als zoodanig heeft hij veel invloed. God sta onzen armen Klaas bij.

— Ik zal morgen naar Doornhuize gaan. Mevrouw van Berkrode is zoo goed en vroom. Zij zal medelijden met ons hebben, hernam moeder.

— Ja, dat kan nog helpen.

Er was plots een treurige stemming in huis. Klaas had soijt van zijn drift. Maar toen hij op den zolder te bed lag, dien avond, balde hij weer de vuisten. Er was zooveel onrecht en niet alleen van de Spanjaarden, die toen hier in de streek meester speelden en oorlog voerden met de Hollanders, zooals ze het vroeger ook met de Vlamingen en Brabanders hadden gedaan. De Spanjaarden stroopten de Kempen af, tot tegen Antwerpen. Maar er werd ook onrecht gepleegd door eigen volk. Zonder de zaak te willen onderzoeken en hem dadelijk voor een leugenaar en schelm uitmakend, wilde de heer van Berkrode Klaas nu voor het Consistorie van den Horen brengen, de strenge rechtbank der vorstelijke jacht. En dat kon Klaas niet verdragen. Nu moest moeder morgen voor hem ten beste gaan spreken en zou ze

misschien ook vernederd en gehoond worden. Dit hinderde Klaas niet minder.

Moeder vertrok den volgenden morgen door den guren wind. Een paar uren later keerde zij terug. En ze had goede hoop. Ze vertelde dat ze door mevrouw van Berkrode ontvangen was geworden. Deze had niets van de geschiedenis van den haas afge weten. Ze meende, dat haar man Klaas alleen bang had willen maken. Ze zou toch met hem spreken en zorgen dat de zaak niet voor het Consistorie kwam.

— O, ze is zoo vriendelijk en goed, sprak moeder. Ze zag, dat ik het koud had van den guren wind en ik moest in de keuken 'n kom warme melk drinken.

— God geve, dat mijnheer van Berkrode naar haar luistert, zei Jacob.

Moeder was zoo angstig niet meer. Maar in den namiddag kwam de bode van het Consistorie uit Turnhout met een bevel, dat Klaas, zoon van Jacob, den volgenden morgen voor de rechtbank moest verschijnen, beschuldigd van jachtmisdrijf.

— Hi, hi, hi, 't is op aanklacht van mijnheer van Berkrode, zei de bode, een oud, kramiekelijk mannetje, en hij zette een bedenkelijk gezicht.

Moeder begon te weenen.

— Toch voor het Consistorie! jammerde ze.

— Hi, hi, uw jongen weet, dat hij de hazen en allerlei wild gerust moet laten, merkte de bode op.

— 't Was voor zijn zwakken vader, dat hij 't dier mee nam.

— Hi, hi, alle stroopers hebben een uitvlucht.

— Een kind...

— Jong geleerd is oud gedaan, hi, hi. Eerbied voor het wild.

En de bode keek nog voornamer.

— Welke straf kunnen ze Klaas geven? vroeg Jacob, ook onder den indruk van het nieuws.

— Kunnen geven, sprak de bode. Hi, hi, ze hebben Peer van de Tielsche heide opgehangen, maar zoo ver zullen de heeren nu niet gaan, want Peer had een haas heelemaal en een jachtopzieder half dood geslagen. Een ander werd een oor afgesneden, doch dat was lang voor mijn tijd. Welke straf vraagt ge? Hi, hi, menschen, 't wetboek is groot. En luister wat er in staat, om maar iets te noemen: «Hij die bevonden zal worden gewoon te zijn, zijn werk of beroep te maken van dagelijks wilde beesten te schieten met busse, pistolen, boog of anderszins, hi, hi, dus ook te vangen met strikken, en die, vermaand zijnde, het niet laat, zal gestraft worden met verbeurdverklaring van zijn goederen, meubelen, landerijen, en zal bovendien gezonden worden naar de galeien, dat is naar de oorlogsschepen, waar zulke mannen geketend worden aan de banken om te roeien». Hi, hi, dat is niet aangenaam, want als de galei in den grond wordt geschooten, zinken die roeiers aan hun ketenen mee.

— De galeien ! snikte moeder.

Klaas, die ook in de keuken zat, bedacht met schrik, hoe de heer van Berkrode daarover had gesproken. De jongen durfde het niet te zeggen.

— Ja, hi, hi, de galeien, zei de bode. Maar, menschen, dat is voor hen, die gewoon zijn te stroopen en het, na vermaning, niet willen laten.

— Klaas is nog nooit betrappt geworden, en hij doet het ook niet, beweerde moeder.

— Hij deed het gisteren.

— Een haas die in een strik zat.

— Hi, hi, als ge de stroopers gelooft, lag het wild altijd dood voor hun voeten en vroeg het zelf om meegenomen te worden. We kennen dat, hi, hi ! De galeien... die zijn voor de stroopers van beroep, zooals artikel vijf en zestig zegt.

Maar nu met de Spanjaarden in Turnhout, spreken ze heel anders recht. Ik heb vorstin Maria gekend — God hebbe hare ziele... Toen werd de jacht geëerd, en zij ook. Dat was een tijd voor Turnhout, en de heele vrijheid. Ik heb grootvader hooren vertellen, dat van 1518 tot 1521 wel tienduizend menschen van de pest stierven. En alsof die ramp nog niet zwaar genoeg was, brandden in 1548 wel zestig woningen en het schepenhuis af. Turnhout was een schamel plaatsje geworden. Maar toen kreeg Maria van haar broeder, keizer Karel, de stad, het kasteel, de gronden, de heele heerlijkheid van Turnhout, met meiden, landerijen, bosschen, rivieren, molens, vijvers... hi, hi, ik heb het stuk gelezen, en zoo staat het er in. Maria kwam naar hier, verbouwde het kasteel, legde het park aan, met prachtige dreven, bloembedden, vijvers vol zwanen. Het bosch wemelde van herten en reeën. Hi, hi, dat was een tijd, dat was een jacht. Turnhout werd een vorstelijke stad. En toen heerschte er recht. Maria was barmhartig. Ze kon straffen kwijt schelden, al werden de roovers van beroep zwaar getuichtigd. Maar nu met dien oorlog en de Spanjaarden en Geuzen en soldaten van alle natiën, die voor geld vechten... hi, hi... ze doen wat ze willen, het schoone wild is weg, en 's avonds hoort ge in 't Groot Hout de wolven huilen.

Jacob en zijn vrouw waren weinig gezind om te luisteren naar het verhaal van den bode, die zijn magere handjes boven het turfvuur warmde.

Hun hart was vol angst.

— Maar welke straf denkt ge, dat ze onzen jongen zullen geven ? vroeg moeder.

Ze had gaarne een geruststellend antwoord gehoord.

— Hi, hi, welke straf ? Misschien een vermaning, wat geen straf is, of een boete, wat al erger wordt in dezen ellendigen tijd nu de Spanjaarden zoo veel weg halen of een paar dagen op brood en water. En, hi, hi, 't moet nu koud zijn achter de gren-

dels. Maar, menschen, wie kan er tegenwoordig van recht spreken, en de heer van Berkrode was zeer kwaad op uw jongen en die heeft tegenwoordig veel te vertellen. Ik kan niets voorspellen, en nu moet ik terug over die gure heide. Dus, jongen, om tien uur tegenwoordig zijn, want als ze u moeten halen, zouden het de galeien kunnen worden. Houd me nu niet langer op. Al het schoone wild is verdelgd, en in de plaats hebben we nu die vuile beesten van wolven, en 'k zou niet gaarne in hun muil verdwijnen. Gegroet, hi, hi.

— De heeren zullen Klaas een vermaning geven, hoopte Jacob. Jongen, zeg kalm de waarheid, en pas op uw mond, vervolg hij.

De ouders sliepen dien nacht niet veel, en Klaas werd dikwijls wakker.

— De heer van Berkrode kwam den volgende morgen uit zijn kamer, en stond bij den haard alvorens te ontbijten.

— Daniël, gij gaat straks naar Turnhout, zei zijn jonge, edele vrouw. Ook naar 't Consistorie.

— O, begint ge weer over dien brutalen knaap die niet alleen stroopte, maar mij ook schandelijk beleedigde ! stoof van Berkrode driftig op.

Hij had een onvriendelijk, zelfs een valsch gelaat. Hij was zoo veel veranderd sedert hij met verwaande Spaansche oversten en edelen omging. Tegen zijn vrouw kon hij zeer onvriendelijk zijn en de goede Aleidis had er veel verdriet over.

— Daniël, hernam ze, ik vraag u, wees dien jongen genadig. Zooals ik u zei, is zijn moeder bij mij geweest.

— Ja, ja, dat hebt ge me allemaal gezegd en ik herhaal, dat ge zulke wijven de deur moet wijzen.

— Een moeder...

— Van een wilden jongen ! 't Is hoog tijd dat we 't volk weer eerbied voor den adel inpeperen. Die schelm durfde me toesnauwen, dat ik niet op een kasteel woon en nog heel wat leelijke dingen meer. We kunnen het dus best begrijpen, hoe ze bij de moeder, die hier komt lamenteeren, en bij den vader, die, volgens Peeter, ook niet deugt, over ons praten.

— Christus leert ons barmhartig zijn, sprak mevrouw.

— Moet gij u met uw huishoudelijke bezigheden. Ik zal zorgen dat zulk gespuis het voortaan laten zal strikken op mijn goed te zetten en me dan nog te hoonen.

— Heeft die jongen zelf de strikken gezet ? Hij nam den haas voor zijn zwakken vader mee.

— Aleidis, neem het toch niet zoo op voor dat gemeene volk. Gij zijt een edelvrouwe.

— Juist omdat we van adel zijn, moeten we ook in de deugden in 't goede en 't rechtvaardige een voorbeeld geven.

— 't Is rechtvaardig dien jongen strooper voor 't Consistorie te brengen.

— Dat is niet waar, wedervoer vrouwe Aleidis heftiger. Gij zoekt niet het recht, maar wraak, omdat die jongen onverstandige woorden heeft gesproken, nadat hij hem dien ongelukkigen haas hadt afgenomen. Zoek geen wraak, Daniël. Denk aan die ouders, aan den knaap zelf.

— Ik geef om het volg geen zier... ge moogt het gerust weten. Ons slaafs dienen, dat moet het, zoo hoort het.

— Christus heeft ons geleerd, dat we onze naasten moeten beminnen als ons zelf.

— Ik spreek niet verder. Ieder zijn zaken!

En woedend wendde van Berkrode zich af. Haastig ontbeet hij, weigerde nog te antwoorden, ofschoon zijn vrouw hem aanspoorde rechtvaardig en barmhartig te zijn.

Peter, de knecht, had de paarden gezadeld, en wat later reed de heer van Berkrode met zijn dienaar heen. Hij begon weer over Klaas en de knecht stookte zijn meester nog op door te beweren dat Jacob den adel haatte en ook dien haat bij zijn kinderen inprente.

Vroeger werkte Peter als knecht van den houtvester in 't Groot Bosch. Zekeren nacht was een hoeveelheid gehakt hout verdwenen. Peter, die het onderzoek naar den diefstal moest doen, beschuldigde een weduwe, die niet ver van het bosch woonde. Men vond er wat gelijkaardig hout in een schuurje. Maar Jacob, die 's avonds laat van Hoogstraten kwam, had nabij Turnhout Peter en een vreemden kerel bij een voer hout gezien. Omwille van het recht, had hij zulks bij den houtvester aangegeven. Peter werd weggezonden, want 't kwam uit, dat hij het hout verkocht had. De houtvester, die een neef van hem was, zorgde dat de diefstal geen verdere gevolgen had... Sedert voelde Peter een haat voor den eerlijken Jacob.

Van Berkrode had hem later in dienst genomen, omdat Peter geen hoog loon vroeg en de edelman die geschiedenis niet kende. En nu deed de schelmsche knecht zijn best om in den vastienjarigen zoon den vader te treffen.

In een zaal van 't kasteel zat achter een tafel de Pluimgraaf, overste van 't Consistorie van den Horen, de rechtbank voor jachtovertredingen. De schrijver of griffier had een stapel papieren gebracht.

— Dus eerst krijgen we de zaak van dien knaap, zei de Pluimgraaf. Wat is dat eigenlijk?

— Och, een kleinigheid... Klaas, de zoon van Jacob, die op de heide woont, werd met een haas betrapt. De heer van Berkrode beweert dat de jongen strikken gezet heeft aan zijn landgoed, zijn kasteel, zooals hij 't genoemd wil hebben.

— De heer van Berkrode is de aanklager?

— Ja, en hij zal zelf verschijnen.

— Dat is erger, zei de Pluimgraaf zuchtend. Kan ik mijn zin volgen, dan zie ik tegenwoordig veel door de vingers, want 't is slechte tijd en de arme lieden moeten toch eten. En hoe meer hazen ze nemen, hoe minder er overblijven voor de Spanjaarden. Doch de heer van Berkrode heeft slinksche middelen om onze vonnissen te verzwaren. En hij stoort zich niet aan onze verordeningen of wetten.

De bode verscheen, boog onderdanig en zei:

— Hi, hi, heer Pluimgraaf, de heer van Berkrode meldt zich aan.

— Leid hem binnen, Bert!

De opperrechter moest wel hoffelijk zijn jegens den edelman, want deze was de vriend der Spanjaarden en de Spanjaarden speelden meester.

— Kan de zaak van dien knaap eerst voorkomen, want ik moet getuigen en ik heb nog andere dingen te doen, zei de heer van Berkrode.

— De zaak wordt als eerste punt opgeroepen, antwoordde de Pluimgraaf.

— De heeren schepenen zullen met mij beslissen, nadat we alles gehoord hebben volgens wet en recht.

— Zoo! bromde van Berkrode. De schavuit heeft me nog zwaar beleedigd.

— Dat is de zaak niet van het Consistorie van den Horen.

Van Berkrode bedwong zijn nijd en verliet de zaal. In het kasteel waren nog andere bureelen, bezet door de Spanjaarden, die het slot als een vesting beschouwden.

In de gang stonden allerlei lieden, die hier gedaagd waren. En onder hen bevonden zich Klaas en Truida. Het zusterje was meegekomen, want moeder moest thuisblijven, daar vader dien nacht weer zieker was geworden. De bode verscheen met een papier in de hand.

— Mijnheer, hi, hi, fluisterde een boer.

Maar niemand scheen nu tot vroolijkheid geneigd. Men had de statige schepenen zien voorbijgaan, straks de rechters. En allen, welke hier stonden, hadden in de vorstelijke bosschen wat mispikkeld.

— Hi, hi, stilde! riep de bode, al maakte niemand gerucht. Klaas, zoon van Jacob, zijt gij hier?

Klaas trad vooruit.

— Hi, hi, antwoord dan! hernam de bode. Uw muts af, eer ge binnen treedt. Die deur daar!

Klaas kwam in de deftige zaal. Mijnheer van Berkrode was er weer. De Pluimgraaf las de aanklacht voor. En de heer van Berkrode nam het woord en stelde het voor, alsof de jongen van de heide de ergste misdadiger was.

Klaas moest toen zijn verhaal doen. Eerst beefde zijn stem,

maar ze werd vaster en de knaap sprak over den haas in den strik en zijn zieken vader.

De zaak was gehoord en de opperrechter en de schepenen begaven zich naar een andere kamer, om te beraadslagen. Ze keerden spoedig terug en de Pluimgraaf deelde mee, dat Klaas tot één dag gevangenisstraf veroordeeld werd, daar dit de eerste overtreding was.

Verlicht ging Klaas heen. Van Berkrode was hem al voor. In de gang stonden eenige Spaansche soldaten met een officier. Ze grepen Klaas vast.

— Het Consistorie van den Horen spot met het recht, zei de heer van Berkrode. Den haas laat ik loopen, maar op de galeien, waar men sterke jongens kan gebruiken, zult ge eerbied voor uw heeren leeren.

De bode was buiten de zaal gekomen om een volgende zaak af te roepen.

— Hi, hi! riep hij verbaasd, toen hij Klaas zag wegsleuren.

— Ik wil naar vader en moeder! huilde Klaas.

En Truida weende luid.

De bode liep in de zaal terug om het gebeurde mee te deelen. De Pluimgraaf begaf zich dadelijk naar den overste van 't kasteel, om te protesteeren over die miskennenning van het Consistorie.

— Mijnheer, die jongen is aangehouden, om heer van Berkrode, Spaansch officier, gehoond te hebben. En dat gaat ons aan, niet u! klonk het verwaand.

Er was nie's te doen. De Spanjaarden waren meester en hun oversten minachtten de overheden van de vrijheid Turnhout.

Truida liep schreiend naar huis.

— Klaas moet naar de galeien! riep ze uit.

Vader rees uit zijn zetel op.

— Mijn jongen naar de galeien! O, ik moet naar de stad. Ik zal hem uit de handen van den schurk halen! riep hij uit.

— Neen, ge zoudt het besterven, sprak zijn vrouw. Ge ziet rood van de koorts... Ik zal gaan, met geweld win ge niets...

En moeder begaf zich naar 't kasteel. Maar ze werd er onmeedoogend verjaagd. In de stad had men deernis met de jammerende vrouw. Deze begaf zich naar Doornhuize. Vrouw Aleidis ontstelde zelf toen ze de strenge s raf vernam.

— Ik zal mijn man smeeken uw jongen genade te verleenen, beloofde ze, en trachtte de arme moeder te bemoedigen.

Maar niets hielp want den volgenden morgen werd Klaas door een soldaat weggeleid, vastgebonden op diens paard. Men zei, dat hij naar Antwerpen moest op een galei, die tegen de Zeeuwen streed.

En van Berkrode reed door Turnhout, trotscher dan ooit, uitdagend tegen de burgers, die vroeger met zijn armoede gespot hadden. Peter keek ook, alsof hij een hoog personage was.

Enige weken waren voorbij gegaan. Van Berkrode en Peter kwamen van Baarle. 't Was al avond en guur weer. Er liepen geruchten, dat prins Mauri's van Holland iets in den zin had tegen de Spanjaarden. Van Berkrode, die zich wilde onderscheiden en als een gewoon edelman kon doorgaan, nu hij z'n Spaansche uniform niet droeg, was op verkenning uitgeweest, om nader nieuws te vernemen.

Hij verlangde nu naar een stevig avondmaal, wijn en warmen haard.

Een man, in een mantel van Wolfsvet gehuld, trad uit het bosch.

— Heeren, zei hij, weest op uw hoede. Er zijn wolven in de omgeving. Houdt meer de heide.

— O, daarom is mijn paard zoo onrustig, sprak van Berkrode.

— Ik heb u gewaarschuwd, hernam de man, plots veel norscher, en keerde in 't bosch terug.

— Hier! schreeuwde de edelman. Ge moet me begeleiden.

— Dat is mijn werk niet! riep Berend.

— Die onbeschofte schelm! bromde van Berkrode.

— Begrijpt ge niet, heer, waarom hij zoo veranderde? vroeg Peter.

— Waarom dan?

— Hij is Berend, de wolfjager, een oom van Klaas, die ge naar de galeien gestuurd hebt. Toen hij ons eerst waarschuwde, wist hij niet wie ge waart, maar toen herkende hij u, en geloof mij, hij zou niets beters wenschen, dan dat de wolven u verslonden.

— Ik zal den kerel vinden... Is hij als wolfjager aangesteld?

— Ja, door de regeering. Er zijn er veel in de Kempen... Berend is voor het Noorden van de Vrijheid.

— Laat ons rapper rijden. Mijn paard wordt nog onrustiger... O, hoor eens!

De ruiters vernamen een woedend gehuil.

— 't Is of die ellendige kerel de wolven op ons afzendt! riep van Berkrode uit.

De maan verlichtte eenigszins de heide, maar daar door leek het sombere bosch een oord vol gevaar. En weldra zagen de verschrikte ruiters eenige wolven het woud verlaten. Zij kwamen niet recht op de paarden toe, maar beschreven een boog over de vlakke, als om aan de twee mannen den weg af te snijden.

— O, wat moeten we doen! kreet van Berkrode angstig.

— We zijn verloren! riep Peter, half schreiend.

— Laat ons terugrijden!

— Dan zetten de wolven u na! klonk plots een stem.

En weer trad er iemand uit het bosch. 't Was echter de wolfjager niet, maar een knaap, en het maanlicht bescheen zijn ge-laat.

— Klaas... zijn geest! gilde Peter, die zeer bijgeloovig was.
— Ha, ik herken u beiden... van Berkrode en zijn knecht! riep Klaas uit. Ik moest naar de galeien, om er aan de roeilbank geketend te worden. Laat de wolven u opvreten! Dat is uw straf... Nu kunnen de Spanjaarden u niet helpen.

Maar 't was of de jongen het gelaat van vrouw Aleidis zag, die nu en dan zijn ouders bezocht en den nood lenigde, want vader was nog ziek.

Klaas overwon zijn aarzeling.

— Toch zal ik u helpen, zei hij. Peter, stijf af... jaag uw paard de vlakke op. Het moet als een offer vallen. De wolven zullen er zich op werpen. En terwijl ze het verslinden, kunt gij bij den heer van Berkrode op diens paard springen en ontkomen.

Bevend steeg Peter af. Klaas hitste het losse paard aan, dat geen teugel meer voelde en van angst voor de wolven de heide oprende. De bende wolven snelde er achter. De weg was vrij. Peter wilde bij zijn meester klimmen, maar de laffe heer van Berkrode, slechts op eigen behoud bedacht, reed alleen voort.

— Ziet ge nu, hoe die vent uw slaafschheid belooft! spotte Klaas.

Het arme ten offer gebrachte paard, werd door de wolven besprongen. Het verweerde zich, hinnikte van angst, en wilde een wolf afschudden, die met de tanden aan zijn strot hing. Het paard stortte neer en de uitgehongerde beesten wierpen er zich op, om het te verslinden.

— Ze zullen er gauw mee gedaan hebben, en ik moet maken, dat ik wegkom, zei Klaas.

— O, laat me niet alleen! kermde Peter.

— Voor u zit ik immers op de galeien...

— Heb medelijden! smeekte Peter.

— Kom dan, schelm. Ik wil toonen, dat ik meer hart heb dan gij...

Ze stapten in het bosch en volgden een pad.

— Pas op! riep Klaas.

Hij had tusschen de heesters twee vurige oogen gezien. Hij wist wat het beteekende. Een wolf...

— Klim in een boom! kreet hij Peter toe.

Zelf was hij in een ommezentje op een tak. Klaas bezat een geweer en miktte. De wolf was met woedend gehuil nader gesprongen en greep Peter, die zich aan een tak wilde ophijschen, bij het linkenbeen. Een schot knalde. De wolf stortte neer. Een andere sprong echter nader. En Peter was verloren. Klaas hoorde een gil, die hem door merg en been ging. Hij vuurde weer, maar kon Peter niet meer redden. Want nog een derde wolf verscheen en sleepte Peter mee in 't kreupelhout.

Berend, de wolfjager, had de schoten gehoord. Hij wist, dat zijn neef ook patroeljeerde en begreep dat deze wolven ontmoet had. Hij kwam nader.

— Klaas, waar zijt ge? riep hij.

— Hier in den boom... Pas op, oom. Peter is al gedood.

Klaas verliet den boom. Bij zijn oom vreesde hij geen gevaar meer. Hij vertelde 't gebeurde.

Beiden zochten den wolf op, die Peter verslond. Het beest werd gedood. En de knecht van den heer van Berkrode was onkenne-lijk.

— Laat ons heengaan... het wordt te gevaarlijk, zei oom Berend. Er zijn veel wolven in den omtrek.

Ze zouden hun eigen leven gewaagd hebben, moesten ze hier toeven om Peter te begraven. Ze bereikten de woning van Berend, waar tante Dora ongerust wachtte en nu haar man en neef blij begroette.

Neen, Klaas was niet op de galeien geweest. Op den dag der veroordeeling was zijn moeder ook naar oom Berend geloopt. En de wolfjager stond den volgenden morgen vermomd op den weg van Turnhout naar Herentals. Hij zag den soldaat die Klaas wegvoerde.

— Vriend, zei Berend, rijdt niet verder... er zijn wolven in de buurt.

De weg naar Herentals liep door een woestenij en de soldaat beefde van schrik. Hij vergeelde den jager in het bosch.

— Kom in deze hut, zei Berend.

Klaas, wien de handen op den rug gebonden waren, moest nu afstijgen. De angstige Spanjaard liep het eerst naar binnen. Berend sneed vlug de banden van zijn neef door.

— Ik ben uw oom... volg me vlug, fluisterde de jager en beiden verdwenen vlug in het kreupelhout.

De Spanjaard zag niemand volgen; hij trad weer buiten en merkte, dat hij bedrogen was geworden. Hij durfde niet naar Turnhout terugkeeren uit vrees voor straf en besloot naar Vlaanderen te rijden en daar bij een andere dienst te nemen. Te Turnhout meende men, dat hij te Antwerpen weerhouden werd en vernam men niets van de waarheid.

Klaas hield zich in de woning van oom Berend verborgen. 's Avonds en 's nachts ging hij ook op de wolvenjacht, maar dan bezocht hij ook dikwijls zijn ouders en Truida... Zoo werd Klaas zelf wolfjager. En van Berkrode had hem zijn leven te danken.

— Ik vertrouw dien valschaard niet, zei oom Berend na al deze avonturen. Van Berkrode weet nu, dat ge weer in de Vrijheid zijt en is slecht genoeg om u weer op te sporen. Ge moet verhuizen; morgen vroeg breng ik u bij mijn neef Willem te Baarle.

Dit gebeurde. Maar van Berkrode liet niet meer van zich hooren. De lafaard wilde niet geweten hebben, dat hij zijn leven te

danken had aan Klaas en evenmin dat hij zijn knecht in den steek gelaten had; hij zweeg dus.

Toch bleef Klaas te Baarle en Truida ging hem nu en dan bezoeken en bracht nieuws over van hem naar huis, en van huis naar Klaas.

Op een Januari-avond was Klaas op de jacht gegaan. Hij zou oom Berend ontmoeten een eind over Weelde. Plots werd hij door eenige mannen omringd en vast gegrepen.

— Geen gerucht maken, of ge zijt verloren, zei er een. Als ge ons gehoorzaamt, zal u geen leed geschieden, maar zult ge een belooning krijgen.

— Wat moet ik dan doen? vroeg Klaas, die toch niet erg gerust was.

— Gewillig met ons meestappen en zwijgen.

Klaas merkte, dat het soldaten waren, maar geen Spanjaarden. Plots vermoedde hij de waarheid. Hij had gehoord, dat de troepen van Maurits van Nassau uit Holland zouden komen om de Spanjaarden achteruit te drijven, die Breda en Bergen op Zoom bedreigden. En dit moesten soldaten van de voorhoede zijn.

Klaas werd meegeleid in een bosch.

— We hebben een gids gevonden, zei een der soldaten tot een oversé.

Klaas moest een groep soldaten naar een brug brengen tusschen Ravels en Turnhout. Daar hield een bende stand om de brug te bewaken. Klaas moest er bij blijven. In den morgen daagden ruiters op, een sterke macht. Verkenners begaven zich naar Turnhout. Ze meldten dat de Spanjaarden onder graaf Varax naar Herenbals weken. Er kwamen nog meer troepen. Klaas werd vrij gelaten en tot belooning had hij alleen een goed maal gekregen. Hij liep naar huis.

— Vader en moeder, nu zal ik weer kunnen terugkeeren, de Spanjaarden zijn weggejaagd, zei hij opgetogen.

Hij had veel te vertellen en ging dan ook de familie te Baarle en oom Berend inlichten.

Er werd hevig gestreden op de Bilse heide en de Spanjaarden leden een zware nederlaag. 's Morgens kwam vrouw Aleidis op de hoeve van Jacob. Ze was zeer angstig. Haar man, de heer van Berkrode, had aan den slag deelgenomen. Misschien was hij gevallen.

Ze zag Klaas en hoorde, hoe hij van de galeien bevrijd was en ook, hoe hij den heer van Berkrode gered had. De edelman had zijn vrouw alleen verteld, dat hij met wolven moest strijden en Peter daarbij gevallen was. Nu hoorde Aleidis de waarheid.

— O, gij hebt kwaad met goed vergolden, zei de edelvrouw. En ik durf u niets meer vragen.

— Als wij u een dienst kunnen bewijzen, zeg het dan, drong Jacob aan.

Vrouw van Berkrode wenschte een gids, om haar man te zoeken. Klaas zou mee gaan.

Turnhout was vol met soldaten, gevangenen en gewonden. Maar vrouw van Berkrode bemerkte hier haar man niet.

Op de Tielsche heide was het een vreeselijke aanblik. Boeren waren bezig met wel twee duizend dooden te begraven. Na lang vragen vernam Aleidis, dat haar man zwaar gewond op een hoeve lag. Daar trof ze hem aan.

— Daniel! snikte ze, toen de gewonde haar herkende. Ik heb u zoo lang gezocht.

De heer van Berkrode ontroerde door die liefde. Hij wist, dat hij sterven zou en was tot inkeer gekomen. Hij vroeg zijn vrouw vergiffenis over zijn ruwheid.

— Klaas van Jacob is ook hier! zei Aleidis.

— Klaas... O, laat hem nader komen! prevelde de stervende.

En toen Klaas nader trad, strekte de heer van Berkrode zijn hand uit.

— Kunt gij mij ook vergeven? stamelde hij. Ik ben zoo onrechtvaardig en slecht voor u geweest... En gij reddet mij van de wolven en nu komt ge me zoeken... O, ik heb altijd het volk zoo verkeerd beoordeeld... God vergeve mij mijn zonden...

Klaas wist niet goed wat te zeggen, maar er was geen wrok meer in zijn hart. Aleidis zorgde dat er een priester kwam. De geneesheer was geweest, had de wonden onderzocht, maar kon geen hoop meer geven.

Berouwvol stierf de heer van Berkrode. Klaas zorgde voor een wagen, die het lijk naar Turnhout bracht.

Klaas kon weer veilig thuis wonen.

Hij werd een der behendigste wolfjagers van Turnhout en zorgde goed voor zijn ouders.

EINDE.

Het volgende boekje heet:

DE ZWARTE RIDDER IN DE ARDENNEN.

Een nieuw verhaal over de onverschrokken ruiter die nu naar de Ardennen getrokken is om daar ongelukkigen te helpen.

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN.

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Ghel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Strenge Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaart de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstoorting; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 319.

A. HANS.

De Wolfjager van Turnhout

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

